

[Poul Clausen.]

sige, stærke giftstoffer hvert år tømmes ud over vore marker og agre, i hvilken grad de går ind i vore fødemidler, og hvor de ender, efter at de er blevet fortæret. Der er her et meget stort forsømt område, som det er af vidtrækkende betydning at få udforsket.

Når nu lovforslaget fremsættes på dette sene tidspunkt, så vi formentlig ikke får det færdigbehandlet, før ministeren engang i 1959 kan projektere et byggeri, som efter de modtagne oplysninger antages at vare 2-3 år, kan det i praksis nemt komme til at betyde, at det initiativ, der førte til, at denne opgave, hvis løsning det nedsatte udvalg betragtede som et øjeblikkeligt behov, meget vel kan komme til at fejre sin 10 års fødselsdag, inden det giver resultat. Det er beklageligt, men mit parti vil give støtte til en god løsning af dette spørgsmål.

Jeg må måske med hensyn til detaljerne i lovforslaget gøre nogle bemærkninger; de kan dog langtfra blive udtømmende i den taletid, der er mig tildelt. Jeg må forberede ministeren på, at lovforslaget må igennem en meget omhyggelig granskning, før det kan tænkes at få tilslutning fra vor side.

Efter lovforslaget opdeles det kommende levnedsmiddelinstitut i to adskilte afdelinger, der, omend de bliver nogenlunde nøje sammenknyttet, dog skal varetage vidt forskellige opgaver. Den toksikologiske afdeling skal være forskningscentrum og må have gode arbejdsvilkår, derunder biblioteksmuligheder, der kan bringe forskningen på højde med den, der finder sted i udlandets mere fremskredne institutioner på dette område. Denne sag er for så vidt i orden.

Med hensyn derimod til det foreslåede centrallaboratorium, hvori de to eksisterende statsinstitutioner, vitaminlaboratoriet og statens praktisk-sundhedsmæssige undersøgelser, skal indgå, har jeg, det kan jeg ikke nægte, visse betænkeligheder, ikke alene vedrørende formen for den nye institution, men også vedrørende de skitserede arbejdsforhold. Det forekommer mig således, at centrallaboratoriet allerede fra fødslen bliver, om jeg så må sige, arveligt belåstet ved blankt at skulle overtage de eksisterende funktioner hos

de to nævnte institutioner og supplere dem med en ny kemisk afdeling for noget, som kaldes „andre levnedsmiddelundersøgelser“. Jeg er slet ikke klar over, hvorfor man vil opretholde en kemisk vitaminafdeling sammen med den nye og efter min opfattelse meget stærkere udbyggede afdeling, og jeg er bange for, at det er her, den af mig formodede arvelige belastning spiller ind. Det er heller ikke for mig umiddelbart forståeligt, hvad en afdeling for kostundersøgelser i institutioner kan gøre af nyttigt arbejde, som man ikke, efter at den foreslåede udbygning er foretaget, praktisk talt kan få foræret, men det kan den højtærede minister under et kommende udvalgsarbejde måske klargøre for os.

Jeg er også betænkelig ved lovforslagets § 1, stk. 5, hvor der lægges afgørende vægt på den konsultative virksomhed, der tænkes udført af de pågældende nye institutioner, formentlig både af den toksikologiske afdeling og centrallaboratoriet, en konsultativ virksomhed, som forudsettes betalt af rekvirenterne. Det fremgår af bemærkningerne, at denne praksis allerede er sat i værk af vitaminlaboratoriet, men jeg må indrømme, at jeg kan ikke lide denne praksis. Det forekommer mig at være nødvendigt, at den nye institutions konsultative og kontrollerende funktion holdes adskilt. En ordning som den, der altså eksisterer i vitaminlaboratoriet, er efter min mening ikke af i dag, og jeg mener principielt, at den konsultative virksomhed, som udøves af en statsinstitution, bør ydes gratis. Derimod mener jeg naturligvis, at en løbende kontrol af brugsfærdige produkter, som kræves fra anden side, må vederlægges på en rimelig måde af de pågældende fabrikanter og rekvirenter.

De i lovforslaget indeholdte bestemmelser angående samarbejde mellem den nye institution og de eksisterende kommunale laboratorier forekommer mig at være temmelig løst angivet. Hovedopgaven for centrallaboratoriet må formentlig blive på grundlag af institutionens forskning at udarbejde nye og egnede analyseforskrifter, opstille de fordringer, man må stille til de forskellige former for levnedsmidler, og hvad dertil hører, og at stille resultatet af disse forskninger m. v. til disposition for de kommunale og vel også for de private